

OPWEKKING IN DE TIJD VAN JEZUS' WEDERKOMST (2)

HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, de vorige week zagen we dat de glorieuze intocht van Jezus in Jeruzalem profetisch verwijst naar Zijn Wederkomst. Eveneens in (bij) Jeruzalem! Ook begrepen we uit de geschiedenis van de opwekking uit het graf van Lazarus en de daarop volgende intense aanbidding van Jezus door zijn zuster Maria, dat het een tijd zal zijn, waarin de Gemeente geestelijk zal worden hersteld en opgewekt en vele nieuwe zielen voor Jezus zullen worden gewonnen.

Ik wil in het tweede en laatste deel van deze prediking nogmaals terugkomen op de dan begonnen opwekking. Voor de duidelijkheid geef ik u opnieuw het te behandelen schriftgedeelte uit Joh. 12:1-19 – *“1 Jezus dan kwam zes dagen voor het pascha te Bethanië, daar Lazarus was, die gestorven was geweest, welchen Hij opgewekt had uit de doden. 2 Zij bereidden Hem dan aldaar een avondmaal, en Martha diende; en Lazarus was een van degenen, die met Hem aanzaten. 3 Maria dan, genomen hebbende een pond zalf van onvervalsten, zeer kostelijken nardus, heeft de voeten van Jezus gezalfd, en met haar haren Zijn voeten afgedroogd; en het huis werd vervuld van den reuk der zalf. 4 Zo zeide dan een van Zijn discipelen, namelijk Judas, Simons zoon, Iskariot, die Hem verraden zou: 5 Waarom is deze zalf niet verkocht voor driehonderd penningen, en den armen gegeven? 6 En dit zeide hij, niet omdat hij bezorgd was voor de armen, maar omdat hij een dief was, en de beurs had, en droeg hetgeen gegeven werd. 7 Jezus dan zeide: Laat af van haar; zij heeft dit bewaard tegen den dag Mijner begrafenis. 8 Want de armen hebt gijlieden altijd met u, maar Mij hebt gij niet altijd. 9 Een grote schare dan der Joden verstond, dat Hij aldaar was; en zij kwamen, niet alleen om Jezus' wil, maar opdat zij ook Lazarus zouden zien, dien Hij uit de doden opgewekt had. 10 En de overpriesters beraadslaagden, dat zij ook Lazarus doden zouden. 11 Want velen van de Joden gingen heen om zijnentwil, en geloofden in Jezus. 12 Des anderen daags, een grote schare, die tot het feest gekomen was, horende, dat Jezus naar Jeruzalem kwam, 13 Namen de takken van palmbomen, en gingen uit Hem tegemoet, en riepen: Hosanna! Gezegend is Hij, Die komt in den Naam des Heeren, Hij, Die is de Koning Israëls! 14 En Jezus vond een jongen ezel, en zat daarop, gelijk geschreven is: 15 Vrees niet, gij dochter Sions, zie, uw Koning komt, zittende op het veulen ener ezelin. 16 Doch dit verstonden Zijn discipelen in het eerst niet; maar als Jezus verheerlijkt was, toen werden zij indachtig, dat dit van Hem geschreven was, en dat zij Hem dit gedaan hadden. 17 De schare dan, die met Hem was, getuigde dat Hij Lazarus uit het graf geroepen, en hem uit de doden opgewekt had. 18 Daarom ging ook de schare Hem tegemoet, overmits zij gehoord had, dat Hij dat teken gedaan had. 19 De Farizeën dan zeiden onder elkander: Ziet gij wel, dat gij gans niet vordert? Ziet, de gehele wereld gaat Hem na.”*

Jezus' intocht in Jeruzalem wordt ook beschreven in Matt. 21:1-11, Mark. 11:1-11 en Luk. 19:28-44. Ik geef u in overweging om ook deze schriftgedeelten zorgvuldig te lezen, omdat Joh. 12:1-19 niet de volledige informatie over Jezus' intocht geeft.

De evangeliën verhalen dat Jezus op een ezel was gezeten, toen Hij Jeruzalem binnentrok. In deel 1 van deze bijbelverkundiging noemde ik reeds wijlen brs. F.G. van Gessel en L.F. Noll. Zij ontvingen uit genade bijzonder licht van de Heilige Geest op met name dit punt. Namelijk dat in de bijbel de ezel een typebeeld is van het heidendom. Wellicht denkt u nu, ja beslist, wij waren zeker ezels omdat wij God steeds maar weer verwierpen. Maar als wij de bijbel en de Hebreeuwse grondtekst van het woord “ezel” nader bestuderen, dan wordt ook duidelijk waarom in de bijbel een ezel refereert aan het heidendom.

Een ezel wordt in de bijbel als een onrein dier beschouwd (Lev. 11:1 e.v.). Een ezel is ook een soms uitermate koppig lastdier. De relatie met het heidendom ligt nu al voor de hand. “Ezel” is in het Hebreeuws “*chamor*” (רַמְסָא) en betekent gewoon “ezel, ezelin”. Dit Hebreeuwse woord houdt verband met de muisgrijze of donkerbruine tot roodachtige kleur van het dier. “*Chamor*” (רַמְסָא) is afgeleid van de werkwoordstam “*chaamar*” (רַמַּס), dat

onder andere *“koken, schuimen, onrustig zijn, in verwarring zijn, rood gemaakt zijn, (rood) gloeien”* betekent. En zó worden de heidenvolkeren in de bijbel ook beschreven, namelijk (net als ezels) koppig en niet in beweging te krijgen en rebellerend tegen God. De heidenen schuimen van onrust, zij woeden en koken en stellen zich tegen God. Ps 2:1-3 – *“Waarom woeden de heidenen, en bedenken de volken ijdelheid? De koningen der aarde stellen zich op, en de vorsten beraadslagen te zamen tegen den HEERE, en tegen Zijn Gezalfde, zeggende: Laat ons hun banden verscheuren, en hun touwen van ons werpen.”*

Leest u ook Hand. 4:25 en denkt u ook aan wat de Engel des Heeren in Gen. 16:12 zei over Ismaël de bastaardzoon van Abraham, namelijk dat hij een woudezel van een mens zou zijn die met iedereen in conflict zou zijn.

Maar prijst God, de bijbel zegt dat velen van de heidenen gehoorzaam zullen worden aan Jezus, de grote Koning der koningen, Die heel spoedig terugkomt op de aarde.

Gen. 49:10-11 – *“De schepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tussen zijn voeten, totdat Silo (NB, een andere benaming voor de Messias-Koning) komt, en Denzelve zullen de volken gehoorzaam zijn. Hij bindt zijn jongen ezel aan den wijnstok, en het veulen zijner ezelin aan den edelsten wijnstok; hij wast zijn kleeft in den wijn, en zijn mantel in wijndruivenbloed.”*

Dáárom was Jezus gezeten op een ezel toen Hij Jeruzalem binnentrok. Als een geweldig schaduwbeeld, dat de heidenen aan Hem gehoorzaam zouden worden. Natuurlijk zien we hierin ook de nederigheid van Jezus uitgebeeld, Die niet op een vurig paard plaatsnam maar slechts op een lastdier, een ezel. Hij was immers ook op weg naar het kruishout van Golgotha om daar de zondelast van de wereld te dragen en op Zich te nemen. Maar we zien met name uitgebeeld, dat Jezus het heidendom zal vrijmaken van zonden en zal verlossen van een eeuwig verderf. Er staat hierover in Ex. 13:13a een wondervolle tekst geschreven: *“Doch al wat de baarmoeder der ezelin opent, zult gij lossen met een lam: .....”*

Ja, broeders en zusters, het heidendom moet door het Lam van God worden verlost.

Dáárom was Jezus op een ezel gezeten.

Er kan dus geen andere conclusie worden getrokken, dan dat de ezel verwijst naar de heidenen, die aan Jezus gehoorzaam zijn geworden.

De intocht van Jezus op een ezel werd ook geprofeteerd in Zach. 9:9 – *“Verheug u zeer, gij dochter Sions! juich, gij dochter Jeruzalems! Ziet, uw Koning zal u komen, rechtvaardig, en Hij is een Heiland; arm, en rijdende op een ezel, en op een veulen, een jong der ezellen.”*

NB, de frase *“rijdende op een ezel, en op een veulen”* wil niet zeggen, dat Jezus op zowel de ezelin als het veulen reed. Het betreft hier een vorm van typisch Hebreeuwse proza, waarbij ter versterking het eerder gezegde wordt herhaald. Er wordt bedoeld dat Jezus op een ezel reed en wel in het bijzonder op een ezelsveulen. Ook in Matt. 21:2,5,7 is het als zodanig bedoeld. Mark. 11:7; Luk. 19:35 en Joh. 12:14-15 stellen dirékt dat Jezus op het veulen zat.

Brs. F.G. van Gessel en L.F. Noll stelden, dat de ezelin verwijst naar de christengemeente in de eerste eeuwen na Jezus' Hemelvaart. Deze gemeente wordt ook wel de vroege regengemeente genoemd in verband met de pinksteruitstorting van de Heilige Geest op deze gemeente (Hand. 2:1 e.v.). Helaas doofde het vuur van de Heilige Geest in deze eerste gemeente. Maar de tijd is nu aangebroken, dat de vuur weer in de harten van de wedergeboren kinderen Gods begint te branden. Inmiddels ruim een eeuw geleden begonnen overal ter wereld opwekkingen en uitstortingen van de Heilige Geest. En dit zal doorgaan, broeders en zusters. We staan nu vlak voor de Wederkomst van Jezus en de Heilige Geest heeft haast om onze harten weer vurig te maken en nog vele zielen te redden voor Jezus. Nu begint er opnieuw een vurige gemeente te ontstaan, die diep berouw over haar zonden en haar lauwheid heeft. Er zal een grote opwekking beginnen en velen zullen alsnog hun leven aan Jezus geven. Zij worden aan het denken gezet door vele crises en verdrukkingen in de eindtijd. En zij zullen hun toevlucht bij Jezus zoeken. Deze eindtijdgemeente, ook wel aangeduid met spade regengemeente in verband met de hernieuwde uitstortingen van de Heilige Geest, wordt uitgebeeld met het ezelsveulen.

Jezus was gezeten op het ezelsveulen toen Hij zo'n tweeduizend jaar Jeruzalem binnentrok. Maar als straks de grote Koning Jezus Christus opnieuw Jeruzalem binnentrekt, maar nu in triomf en wél op een vurig, wit paard gezeten (Openb. 19:11-16), dan zal de eindtijd-gemeente van jonge christenen, nog babies in de Heer, volop bloeien. Zij zullen juichen als Jezus komt.

Broeders en zusters, in het schriftgedeelte Joh. 12:1-19 dat we nu bespreken, ontbreekt een belangrijke schakel over het verband tussen Jezus en de ezel. We kunnen in vers 14 lezen dat Jezus was gezeten op een (jonge) ezel, maar we lezen niet wat hieraan vooraf was gegaan. In de parallele schriftgedeelten Mark. 11:1-11 en Luk. 19:28-44 kunnen we lezen dat Jezus twee discipelen naar het dorpje Bethfagé had gezonden, waar ze een vastgebonden ezelsveulen zouden vinden. In Matt 21:1-11 wordt eveneens over een vastgebonden ezelin gesproken. Jezus specifieke opdracht aan hen was om het ezelsveulen (en de ezelin!) te ontbinden en naar Hem te brengen. Misschien denken sommigen onder ons, dat hier eigenlijk sprake is van diefstal. Men kan toch niet zo maar beslag leggen op andermans eigendom? Maar we moeten dit in geestelijke zin bekijken, broeders en zusters. Jezus wil beslag leggen op de heidenen. Want Hij gaf Zijn eigen leven aan het kruis voor hen. Dus Hij heeft beslist het recht! *"Ontbindt het veulen"* sprak Jezus tot de twee discipelen. Deze opdracht, broeders en zusters, is algemeen. Dit is onze taak als kinderen Gods en dienaren van Hem. Zoals Simon Petrus in Joh. 21:15-18 de algemene opdracht kreeg om de schapen en de lammeren te weiden en te hoeden, zo geldt ook de algemene opdracht om ze te ontbinden. De heidenen moeten worden vrijgemaakt en ontbonden.

Alleréérst moeten de in tradities, regeltjes en menselijke inzetten vastgeroeste christelijke gemeenten en kinderen Gods worden vrijgemaakt en opgewekt in nieuwigheid des levens. Door de mensen bedachte gedragsnormen, regeltjes en systemen leiden tot organisatie. Maar de Heilige Geest wil dat we gevormd worden tot het levende Lichaam van Christus. Dus tot een organisme waarin de Heilige Geest de volledige leiding heeft en niet de mens. Dit is ook de geestelijke achtergrond van de opwekking van Lazarus. Hij was het beeld van de Jood (en de afgedwaalde, geestelijk gestorven christen) die gebonden was aan de Wet en die God niet vrijwillig in alle geestelijke vrijheid diende, maar plichtmatig datgene deed wat nu eenmaal was voorgeschreven. Zowel Joden (Lazarus – Joh. 11:44) als heidenen (de ezel – Matt. 21:2; Mark. 11:2; Luk. 19:30) moeten worden ontbonden en opgewekt. Want een wedergeboren kind van God moet vrij zijn en nieuw leven ontvangen.

Rom. 6:4 – *"Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden."*

Rom. 7:6 – *"Maar nu zijn wij vrijgemaakt van de wet, overmits wij dien gestorven zijn, onder welken wij gehouden waren; alzo dat wij dienen in nieuwigheid des geestes, en niet in de oudheid der letter."*

De Heilige Geest verlangt dat wij vrij zijn. Dat wij Jezus vrijwillig nooit meer willen bedroeven, omdat wij Hem intens met ons hele hart liefhebben. Hij wil dat wij Hem vrijwillig dienen en alles doen wat Zijn hart blijmaakt. Omdat we Hem zo liefhebben. Niet omdat het móét! Een vrijgemaakte gemeente kan zich succesvol aan de taak van het winnen van zielen wijden.

Ten twééde moet ook élke nieuwe ziel worden ontbonden. Hij of zij moet worden vrijgemaakt van zondebanden en zondes Schuld, van verslavingen en welk trauma dan ook, opdat men een volwaardig lid van het goddelijke huisgezin, het Lichaam van Christus, kan worden. Want *".....; waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid"* (2 Cor. 3:17b). Dán zal er opwekking komen, broeders en zusters. Als de ezel is ontbonden!

Weet u wat zo bijzonder is, broeders en zusters, en wat er gebeurt nádat wij door Jezus zijn vrijgemaakt van wet en tradities, van zonden en schuld? Dan bindt Hij de ezelin en haar veulen aan de Wijnstok, zoals we hiervoor reeds in Ex. 49:10-11 hebben gelezen. Jezus is

de ware Wijnstok, zegt Hij in Joh. 15:1 en Hij wil de ezelin en haar veulen vrijmaken, waarna Hij hen aan Zichzelf verbindt.

In schaduwbeeld mogen we dit bij de intocht van Jezus ook zien in de handelingen van de juichende mensen. Zij legden hun kleding op de rug van de ezel en Jezus zat erop. Anderen spreidden hun kleren uit op de weg waarna Jezus er overheen reed.

Als straks in de geestelijke opwekking de oude, vastgeroeste kinderen Gods, maar ook de nieuwe, jonge zielen zijn vrijgemaakt, zullen zij hun zelfgerechtigheid en hun lasten afleggen voor Jezus. En nét zoals Maria die kostbare nardus aan Jezus offerde, nét zo zullen zij alles wat zij hebben, prijsgeven voor Hem. En dán staat Zijn Wederkomst vlak voor de deur, want dán is Zijn Bruid gereed (Openb. 19:7; 21:2). Is God niet uitermate groot?

De schare riep tweeduizend jaar geleden ook tot Jezus: *“Hosanna, de Zoon van David! Gezegend is Hij, Die komt in de Naam van de Heer! Hosanna in de hoogste hemelen! Gezegend is het Koninkrijk van onze vader David, hetwelk komt in den Naam des Heeren! Hosanna! Gezegend is Hij, de Koning van Israël!”* (Matt. 21:9; Mark. 11:9-10; Joh. 12:13). Het gaat mij in het bijzonder om het woordje *“hosanna”*. In Nederland wordt dit woord vaak als een soort lofprijzing gebruikt, maar dat is niet de werkelijke betekenis. In het Hebreeuws is het *“hoosja-na”* (*an-evwh*). Het betekent *“redt toch, alstublieft, help toch, smeek ik u”*. Waarvan wilde de menigte worden vrijgemaakt? Zij wilden door Jezus verlost worden van de Romeinen die hen overheersten. Zij hadden Jezus als de door de bijbel geprofeteerde Koning uit het Huis van David herkend en zij wensten dat Hij als Messias hen nú zou verlossen. Zij dachten dat nú het moment was aangebroken. Maar zo was het niet! Want zij herkenden Jezus niet als de eveneens voorspelde Zoon des mensen, Die voor een verloren mensheid zou sterven aan het kruis. En enkele dagen later verwierpen ze Jezus uit teleurstelling, dat de gehoopte nederwerping van de Romeinen niet doorging. En nu riepen zij: *“Kruisig Hem, kruisig Hem, weg met Hem!”*

Maar zó zal het in de eindtijd tijdens de dan aangevangen opwekking niet zijn. Want ik wil uw aandacht vragen voor een groepje van jonge kinderen onder die schare, die eveneens Jezus toejuichten en hosanna riepen. Jonge kinderen en zuigelingen verwijzen in bijbelse taal naar nieuwe, pas wedergeboren kinderen Gods. Zij hebben pás van Jezus' kruisoffer gehoord en zich bekeerd. En hun harten zijn zó ontzettend blij en dankbaar. Kindertjes juichten Jezus toe. Straks zullen geestelijke kinderen opnieuw Jezus toejuichten en roepen: *“Oh, Jezus, red ons, help ons alstublieft!”* Het feit over de kinderen staat niet in Joh. 12, doch alleen in Matt. 21:15-16 beschreven: *“Als nu de overpriesters en Schriftgeleerden zagen de wonderheden, die Hij deed, en de kinderen, roepende in den tempel, en zeggende: Hosanna den Zoon Davids! namen zij dat zeer kwalijk; En zeiden tot Hem: Hoort Gij wel, wat dezen zeggen? En Jezus zeide tot hen: Ja; hebt gij nooit gelezen: Uit den mond der jonge kinderen en der zuigelingen hebt Gij U lof toebereid?”*

Het hart van Jezus is zó bewogen als kinderen Hem lof en eer geven. Wanneer de kinderen niet meer juichen voor Hem, zal Hij desnoods de stenen gebieden om te juichen.

Maar er was desondanks een groep van mensen met grote kritiek in hun hart. De schriftgeleerden, overpriesters en farizeërs konden niet juichen. Neen, zij werden geërgerd!

Waarom eigenlijk, broeders en zusters?

Vanwege de wonderen die er gebeurden, de wonderen die Jezus deed (Matt. 21:15).

Vanwege de lofprijzingen die Jezus uit de mond van jonge kinderen ontving (Matt. 21:15).

Vanwege de blijdschap van de menigte en de lof die aan God werd gegeven (Luk. 19:37).

Maar de belangrijkste reden staat in Joh. 12:17-19, namelijk vanwege de opwekking van Lazarus uit de dood: *“De schare dan, die met Hem was, getuigde dat Hij Lazarus uit het graf geroepen, en hem uit de doden opgewekt had. Daarom ging ook de schare Hem tegemoet, overmits zij gehoord had, dat Hij dat teken gedaan had. De Farizeën dan zeiden onder elkander: Ziet gij wel, dat gij gans niet vordert? Ziet, de gehele wereld gaat Hem na.”*

Ook deze verzen zijn profetisch voor de eindtijd. Als de opwekkingen vlak voor Jezus' Wederkomst beginnen, zullen er stormen van kritiek opsteken. Kritiek van schriftgeleerden! Kritiek van gevestigde kerkleiders! Kritiek omdat de blijdschap in de paswedergeboren

harten van jonge zielen hen niet echt lijkt. Kritiek juist op de opwekking. *“Kijk toch eens, zij dansen notabene! Dat doe je toch niet in de kerk! Wat een kabaal en een herrie! In de kerk hoort toch eerbied voor God te zijn? Dat gejuich en geschreeuw? Dat is toch één en al uiting van vlees? Die genezingen? Dat was toch alleen voor de tijd van Jezus bestemd? Volgende maand zijn ze weer net zo ziek! De leiders in die zogenaamde opwekkingsbewegingen moeten hun zieltjes onder controle houden en zondig bestraffen!”*

De farizeërs en schriftgeleerden hadden toen kritiek vanwege de opwekking (van Lazarus). En nu in de eindtijd is er ook kritiek. Kritiek van gevestigde denominaties op grote, vaak regionale opwekkings- en genezingsdiensten. Heel vaak is het ongenueanceerde kritiek. Men heeft het van horen zeggen, zonder zelf aanwezig te zijn geweest. Soms ook genuanceerde en terechte kritiek, bijvoorbeeld op het punt van het tegenwoordig zo veel verkondigde welvaartsevangelie. Het welvaartsevangelie dat de zielen niet óp de weg van het kruis van Jezus brengt, maar juist er langs. Hand. 14:22 – *“Versterkende de zielen der discipelen, en vermanende, dat zij zouden blijven in het geloof, en dat wij door vele verdrukkingen moeten ingaan in het Koninkrijk Gods.”*

Ik zou deze ongenueanceerd kritische leiders willen vragen of zij de grote blijdschap in de harten van verlostte zielen misschien niet herkennen, omdat ze die zelf nooit hebben ervaren. Ik zou hen willen toeroepen om niet het kind met het badwater weg te gooien. Want waar veel van de Heilige Geest wordt ervaren, daar is automatisch ook veel van het vlees aanwezig. Want het vlees is de aartsvijand van Gods Geest en zal altijd vechten tegen Hem. Gal. 5:17 – *“Want het vlees begeert tegen den Geest, en de Geest tegen het vlees; en deze staan tegen elkander, alzo dat gij niet doet, hetgeen gij wildet.”* Oh, laat deze jonge zielen toch juichen, dansen en zingen en uit hun bol gaan. Want ze zijn nu zó blij. Jezus maakte hen immers vrij van zonden. Gun hen nu deze blijdschap, want straks zullen ze in hun lokale gemeenten van hun eigen voorgangers de zo noodzakelijke opvoeding ontvangen. Namelijk, hoe te wandelen als een christen, hoe te groeien in heiligmaking, hoe te arbeiden voor Jezus, hoe bestand te zijn tegen verdrukkingen en smaad, etc, etc.

Kritiek op mensen die Jezus groot maken, loven, prijzen en danken is vreselijk in Gods ogen, broeders en zusters. De menigte loofde Jezus vol blijdschap (Luk. 19:37), maar de farizeërs keurden het af: *“Meester, bestraf uw discipelen”* (Luk. 19:39). Toen moest Jezus wenen (Luk. 19:41-42). Vanwege de kritiek en onbekeerlijkheid van de mensen van Jeruzalem en hun leiders, weende Jezus. Ze hadden het Woord gehoord, maar zich niet bekeerd. Ze hadden de dag niet bemerkt, dat God naar hen om had gezien (Luk. 19:44). Zij wilden zelfs Lazarus doden (Joh. 12:10), notabene juist opgewekt, dus in profetische zin de opwekking stoppen. De bijbel verhaalt slechts over twee gelegenheden dat Jezus weende, namelijk bij de dood van Lazarus (zie deel 1 van deze prediking), refererend aan de geestelijke dood van vele vastgeroeste kinderen Gods, en nu over de onbekeerlijkheid van het volk en haar leiders. Maar Zijn hart was blij met de jonge kinderen. Matt. 21:16 – *“..... Ja; hebt gij nooit gelezen: Uit den mond der jonge kinderen en der zuigelingen hebt Gij U lof toebereid?”*

Mijn broeders en zusters, en ik richt mij vooral tot hen die Jezus wellicht al jaren volgen. Vaak zijn we een beetje ingedut en brandt ons hart niet meer zo vurig voor Jezus. Sommigen van ons zijn wellicht reeds geestelijk gestorven zonder het zelf in de gaten te hebben. Ongemerkt is er in onze harten wellicht kritiek gekomen op die jonge zielen, die nog zo vurig voor Jezus zijn. Want vrijmoedig en ongegeneerd prijzen zij Hem met hun hele hart en dat stoort ons. Maar, geliefde broeders en zusters, Jezus heeft juist hen bijzonder lief. Daarom zullen we onze zonden vandaag nog belijden aan Jezus en ons bekeren. Dan zal Hij ook vandaag nog ons hart vernieuwen en ons vullen met een bruisende vreugde en een vurige liefde voor Hem. Indien wij met dezelfde intensiteit van bekering des harten tot Jezus komen als waarmee de kinderen juichten, dan zal Hij ons zeer zeker vrijmaken!

Weest gereed, want Jezus komt spoedig terug. Moge Hij u zegenen. Amen.